

vidt forskellige i de forskellige kommuner. I kommissionen var man enig om at lade udarbejde et cirkulære til kommunerne, og vi håber, at folketingetsudvalget vil understrege dette i dets betænkning, hvis man ikke vil følge vor henstilling om at fastsætte bestemte beløb til disse formål.

De invaliderede på Grønland.

Vi har erfaret, at der er nedsat en særlig kommission til undersøgelse af forholdene på Grønland. Ved flere lejligheder har vi fremhævet det ønskelige i, at de invaliderede på Grønland fik en hjælp fra det offentlige svarende til, hvad der ydes i det øvrige Danmark. Vi håber derfor, at den nedsatte kommission vil blive gjort opmærksom på også dette problem, som vi må tillægge stor betydning.

Zonegrænserne.

Om dette spørgsmål kan vi efter at have set socialministerens forslag kun udtrykke vor glæde over det fremkomne, idet man herved råder bod på den uensartethed, der ikke længere kan begrundes med nogen større forskel i levevilkår inden for de tre kommunegrupper.

Invaliditetstillægget.

Invaliditetstillægget, der i dag er 44 kr. pr. måned i alle tre kommunegrupper, udgør forskellen på invalide- og folkepension, men svarer langt fra til forskellen på de to gruppers levevilkår.

Folkepensionisternes gennemsnitsalder er ca. 73 år, invalidepensionisternes ca. 52.

Folkepensionisterne har 40-50 arbejdsår bag sig, invalidepensionisterne ikke sjældent 40-50 år som pensionister foran sig. Folkepensionisterne har børnene fra hånden, mens invalidepensionisterne netop er i

den alder, hvor børnene stiller de største krav til forældrene.

Det må antages, at folkepensionisten har en levetid, der ikke adskiller sig væsentligt fra hans jævnaldrene, mens invalidepensionisten er i en alder, hvor den ikke-invaliderede netop er nået til kulminationen, til højdepunktet af livsudfoldelsen.

I invalideforsikringskommissionen har det været vort synspunkt, at man først og fremmest skulle hjælpe de dårligst stillede, og vi har lov til at sige, at invalidepensionisten, der er henvist til at leve af denne pension, hører til de allerdårligst stillede i vort samfund, hvor alle andre befolkningsgrupper ellers kan glæde sig over den fælles velstandsforøgelse.

I „Socialt Tidsskrift“ i 1958 findes en sammenligning af størrelsen af forskellige sociale ydelser. Her kan man bl. a. læse, at hvis man sætter den enlige, ufaglærte arbejder i hovedstadsområdet til en indtægt lig 100, må invalidepensionisten sættes til 35.

En forhøjelse af invaliditetstillægget på 10 kr. månedlig betyder en merudgift for staten på ca. 6 mill. kr. årligt. Vi er klar over, at 6 mill. kr. forekommer at være mange penge, men 10 kr. for den enkelte forekommer pensionisten at være temmelig lidt. I den offentlige debat tales om skattelempelser på fra 200 til 600 mill. kr. Invalidepensionisterne får praktisk talt ingen andel i skattelempelserne, eftersom deres indtægt simpelt hen ikke er stor nok til at blive beskattet. I betragtning af, at vi her taler om en gruppe, der vel efter alles opfattelse med god grund kan betegnes som den dårligst stillede i vort samfund, henstiller vi så indtrængende, som det er os muligt, at folketinget vedtager en forhøjelse af invaliditetstillægget med allermindst 50 pct. af det nuværende tillæg.

For De Samvirkende Invalideorganisationer

Henning Trudslev.

Fr. Knudsen.

H. C. Seierup.